

kollár ferenc

lángoló lélek

kollár ferenc

lángoló lélek

– versek 1964 –

2014

kedvesem

*lába szagát szimatolom
s átkozom magam
mert megengedtem
hogy levesse a cipőjét*

lejegyezve egy kábult villamosban

*a holnap meghalók
siratják a mát
s te ki ma nemi betegséget kaptál
holnap átkozod a tegnapot*

idill

*mély késszúrás
s meghalsz
simán rendben
elvtársak!
még ma temessük el
mert melegek az éjszakák
s félő hogy a hulla
holnapra már bűdös lesz*

kommunizmus

*a szennyes dolgok előtt
behunyom szememet
a bűdösek előtt pedig
orromat fogom be*

kurvák

*járnak kéjelegve
csípőjüket riszálva
éjjelente állva várva
pénzt a kajára
majd mennek az ágyra
heves közönnyel
tetetve túrni
részeg bakák
és nagyhasú öregurak
kényes faszát*

barát

*ó te epedő
kire nem jut más
csak egy lepedő
s úgy leng rajta
mint egy szemfedő*

g. f. fohásza a szűz lányokhoz

*elhagytalak benneteket
hogy nemi beteg némberekkel
szakadt díványokon tanyázzak
majd dagadni és rohadni kezdtem*

*most visszasírom a régi
hangtalan csókos estéket
mikor elszaladtatok karjaim közül
s én kielégítetlen maradtam*

ebéd után

*böfögnek
kiálló sárga fogaikat
körmükkel vájkálják
elégedetten az étellel
büdöseket finganak
emésztés közben*

dús keblű nők illata
özönlik felém
feneküket ebéd után
csak fluszpapírral törlik
s üvöltének gyönyörükben
ha megkapják a hermelin bundát
majd titokban
nagy farkú katonákkal
elégítetik ki magukat

tegnap még
a frissen kaszált fű
illatát szívtam szerelmesen
kínlódtam
egy csomó konzerven
három napig palicson
s most a kint zuhogó eső
elmossa emlékeim

az ajtó mellett ülő nő
befejezte az evést
izgató sustorgó hangot csinál ahogy
nejlonharisnyás combjait összedörzsöli
rám néz
olyan ez mint a vadkirálynő és a vadász tánca
csajkovszkij zenéjére

az eső még mindig zuhog
fekete kávéát iszom
dijamant filtert szívok
papírom teleírtam
gondolataimat pedig visszalökdösöm
a semmittevés ketrecébe

együvé tartozunk

mint virág és harmat
mint látás hallás tapintás
együvé tartozunk
én és ő

de egymástól mégis oly messze vagyunk
mint ég és föld
de együvé tartozunk
én és ő

hajnali ének

*ha eljön a hajnal
kanyargó ösvényeken
csiszolt gyémánt szemeidből
fürge tisztaság
árnyként lopózva
fészket rak belém
de ha tovatűnsz
csak maró magány
és kezemben
összetört kép marad*

h-moll

*kifacsart citrom
szád édessége
ömlik szét
bennem mézzé válik*

jó húsos sonka
folyton csak nézem
fő a lábosban
felmerülő szemeid

harapom s nyelem
szeretem mindvégig
jó nagy az én belem
égető szépséged

kinek mi köze hozzá

a szél egy ó betűt gurított végig a korzón
mikor árnyékod letaposta a park foltokban
újuló pokrócát
ásítottam te pedig kényelmesen megjegyezted
hogy hülye vagyok ha még mindig
arra a görbelábú pincérnőre gondolok
kedvesem

huppantam le a majomplacc vasára
kikérem magamnak
elsősorban a lóvéra gondoltam
másodsorban a csajnak egyáltalán nem görbe a lába
ekkor elsuhant egy taunusz
a szél pedig visszagörgette az ó betűt
csak mintha egy kicsit megnyúlt volna
kedvesem

közeleg az ünnep nincs zsoldom nem lehet piálni
te meg egy pincérnő miatt nyaggatsz
a szél újból elpörgette előttem az ó betűt
most már teljesen alaktalan volt
de eddig sem játszott semmiféle szerepet
hogy miért – kinek mi köze hozzá

ülök és csend van

kint

késő délután gyűlölködő szürkület

bent

sárga halotti arc a neonfényben

és csend van

kint

az akaratlanság avarába maszlag vegyül

bent

mozdulatlanságba merevedik a reális élet

és csend van

kint

az elszabadult fájdalom lomposan mászik tova

bent

késik az éjszaka kényszeredetten nevetsz

és csend van

*kint
az élet árulást a szenvedély falánkságot teremt
bent
békére gondolsz s révületeden át rozsdás kardok
hullnak a porba
és csend van*

*kint és bent
leszállt az éj és a vágyak ösvényén borzongás
fut végig
és még mindig csönd van*

egyedül

*bánatom keserű fénye
rideg ablaküvegen játszik
gondolataim álmosan kószálnak
a bútorok magányos rengetegében
vérem az agyamba szökken
onnan a falra fröccsen
emlékeim a gyermekkor
édes lagymatagában kutatnak
s várom hogy felkeressen fény*

bugyborékoló kandi szemmel pusztulnak el a légyfogó enyvén

*vihar csókolt az éjjel
mint bátor galamb
repültem az égbe
mind messzebb távolodtam
a falat penészes kenyérét reszkető koldusoktól
a dohos pincékben lakó terhes anyáktól
a sima zöld gyepen golfozó fehérnadrágosoktól
mind messzebb távolodtam
fel egész az olthatatlan világosságig*

*vihar csókolt az éjjel
mint gyáva veréb
zuhantam a föld felé
már vadászok vártak puskavégre
hol bátran hullattam véremet
a bátor galamb vérét
halálos kacajjal ajkamon
véggép a porba nyúltam
a falat penészes kenyérét reszkető koldusok
a dohos pincékben lakó terhes anyák közé*

*a vadászok pedig ruhát váltottak
hogyan folytathassák a golfozást
a sima zöld gyepen
a márványfalú villa mögött*

lázadás

*miért engedjük ezt
miért a mi vállunkon
a kereszt
dobjuk a fenébe ereszd*

*hullák hevernek szanaszét
dög szagot hord a szél
meghalsz
hiába beszélsz*

szimfónia

*a madarak énekelték meg
hogy engem a nők feszítenek fel
szívemnek a vér parancsol
álmaimban csak sikolyok muzsikálnak*

*arra vagyok ítélve
hogy önön képemet ne értsem
s majd zilált hullaként
dobnak a szüzek folyójába*

akácvirággal a kezemben üdvözlöm a tengert

*kezeim meredtem motozni
kebleid keresem
mosolyogsz
ruhádát ledobod
pőréen fekszel
mutatod az asszonyi állat
csillagszerű üregét
kéred feküdjünk meztelen
s adjam nyálam ízét ajkaidnak
te helyébe szüzességed adod*

kifosztom az ég szépségeit

*szököm a sírásóm elől
kit az örök éhség üldöz
maradék lélegzetével fut utánam
s én szököm a pusztaságba
a hétköznapi tetvek elől
útitársamul a szerelmet választom*

álmodozás

*parancsolom az árnyékomnak hogy menjen
odébb
utána behunyom a szemem
bensőmbé lesem s figyelem
a meghaló félelem kifeszített sikolyát*

reménytelenség

*kutyák támadtak meg
húsomat tépik
nyilalló fájdalom helyett
édes gyönyört érzek*

*álmaiban szép
gazdag és boldog vagyok
ilyenkor örülök
de az ébredés csalódást szül*

*maradék rongyaimmal
betömöm s szám – fuldoklom
s elzárom magam
a megmentőim elöl*

elmélkedés cimbalomra

*a sötétben gyengéden
hanyatt feküdtem
egy zsilett pengén
a vásznon
vérnyomokat hagyva
emlékszem
gyermekkorodban
leleményesen kikötöttek
köldökszinórodnál fogva
az asztal lábához
azóta sem tudsz
magadra találni
de már nem is segíthet senki
hisz elfelejtetted
hogyan szeretkeznek
a mezei virágok*

nyugat felé indultak

*ösztönösen
nyugat felé indultak
nem mercédesszel
agyaruk közt
nehézszagú szivarral
nem is törvényszerűen
mert erkölcsi érzékeiket
rég elvesztették
hanem csak úgy
rútan
kitagadva a jólétből
örökre megfosztva
a cukrozott kompóttól
indultak el
nyugat felé
ők – a leprások!*

nyomorból idézett szerelem

*mint az ima
hullottak rám
vonásaid
azóta álmodom
hogy hitvallóként
hódolunk*

*lassan rájöttem
nem jön fel a nap
egy ember kedvéért
szomorúak kik
éjjel halnak meg
a lélekgöngyölgetők is
elnyúlnak egyszer*

*együtt megyünk
kényelmes tájakon
hol tiszta az ég
s drámát diadalt
hord a szél*

*az éjjel mezei virágok
illatát érzetem
félni kezdtem
a jövőbe mutató újszülöttől*

*büntetsz
hogy kerüljem
a napos oldalt
őszinteségemért
éjjel küldesz
gombát szedni
de a farkasok
engem már
nem bántanak*

októberi késő délután a fal tövében

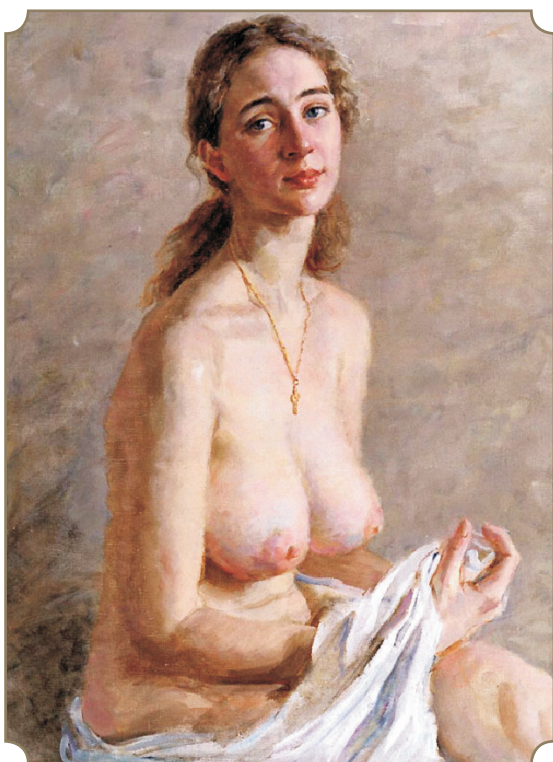
*szívem tájékát
illatod horzsolta fel
pillantásaim gyilkosan
reád kúsznak
legázolnak minden tornyot
ki nem mondott kérdéseimre
hallgatagon felelsz*

*mint katapult
melled lövöd belém
csordulásig megtölt
mélységesen kiürít
kérem
lődd utánam
a másikat is
hogy ismét szimmetrikus légy*

*hirtelen foszló fény
néma árnyat vetít
hátram mögött
vakon lüktet
a salétromos fal
örvénylő bársonyban
öntelt formájú
gyönyörű
bolhátlan női test*

*hátra szúrta a sötétséget
nem vette észre senki
költészetem
rohadt betűit
hetilapok leközlök
s én a viszontlátás örömén
okádok!
mint szárazföldi vigéc
először tengeren*

gyógyíthatatlan költészet

*g.j. megunt már pöcegödörben állni
mert megismerte
a visszafelé pörgetett álmok édesanyját
és ezt a kávézacba süllyedt világot*

*versei a halál fókuszai
verseiben pokolra ereszkedhetünk
fényre bukkanhatunk
örök ünnepre lelhetünk*

*versei vérző sebek
melyek további sebekre utalnak
versei akasztófák nyútt kötéllel
verseiből századok fájdalma ömlik
versei a halál tekintetei
tömérdek gyökértől súlyosak
vértől bűzösek*

*égtől-földtől hazugságtól-igazságtól fáradtak
versei rohannak sírnak nevetnek őrjöngnek
iszapban-napsugárban
tetvekkkel és selymek közt fürödnek
versei szakadékaiban százfejű szörnyetegek
bújnak*

*verseiben szelíd nyugalommal vad dühvel
méregvirágok szirmait tépdesi
gyógynövényeket hint vérző sebekre
versei ópium szívás
s o s jelek*

*versei lángok melyek felhasadt ajkáról csapnak ki
verseiben megkeményedett embercsonkok
s anyaföld fekete rögei vannak
versei elégtételért való kiáltás*

*g.j. már megunta a romantikát
füst milánt és a barackpálinkát szereti
arcán végigsüvöltött a sirokkó
haja homlokára alácsorgó festmény
versei fűrtökben a lelkemen csüngenek*

áhítat

*vándorutaim során
felsértettem a talpán
egyik csillogó
üveghegy csúcsán
de diadalom jeléül
majd integetek a csúcsról*

emlék

*lustán nyílt a nehéz faajtó
feljöttem
a sziporkázó napsugarak összerántották a pupillámat
rácsodálkoztam hogy a kakasnak nincs sarkantyúja
a légylepedő mögött a konyhában két asszony főzött
kiültem a gangra
a hotel teraszán interjút készíttek
a zsűrit az oszloptól nem láttam
de azt mondták ő is ott van
eljegyzését üli*

megjegyezte hogy
ezért is bizonyosan én vagyok a hibás
hátrahúzódtam és rágni kezdtem a gyűrűt
lapos ezüst szalonnabőrré rágtam
aztán ő hirtelen rosszul lett
félni kezdtem
és egy okvetetlenkedő gyereket a mélybe dobtam
sejtettem hogy elborult az elméje
megindultam vele a havas korzón
útközben egy festő házaspárral találkoztunk
egy nagy fényreklámot cipeltek
a közelgő orvosnő mondta
hogy az öregebbikünkre elérkezett az ősz
a szavak hallatán fájó rémület töltött el
bevonszoltam a városházára
és az ücsörgő öregektől telefont kértem
hosszas próbálkozás után kaptam a
mentőállomást
az ismerős orvos erősítgette
hogy a páciensnek gyomorfekélye van
de én biztos voltam hogy ő megőrült
ezt szerettem volna megmagyarázni az orvosnak is
és igyekeztem a telefonnal távolodni
hogy az ismerősök ne hallják
de a telefonkagyló hirtelen üvegpalackká változott
tovább távolodtam és egy hálósobába tettem le
az üveget
kifelé igyekezve remekbe formált templomokat
csodáltam
míg észbe nem kaptam hogy ebben a kertben
egyirányú közlekedés van
sietni kezdtem a kijárat felé
az üvegpalackokból épített tornyokon ezer és
ezer madár röpdösött
mind díszesebb üvegkastélyok
és mind színesebb madarak közt haladtam el
a mentősök megérkeztek
őt egy padra fektették
odamentem és megfogtam a lábát
hideg volt
a körömlakkom majd hozd ki a kórházba mondta
gyertyaszag kaparta a torkomat
ahogy az öregasszonyok levették a padról

nekrológ

*torkomban gyertyaszag
meg a vágott virágok illata fészkelte
nem értettem
hogy frissen kefélt kalapjaikban
miért jöttek ide az emberek
miért kulcsolják össze kezüket
miért a vörös áhítatos tekintet
valaki vigasztalni próbált
de csak meredten bámultam a fal mintáit
s tudtam hogy most össze kell esnem*

Kiadja:
Magyar Kultúra Emlékívek Kiadó

Nyomdai előkészítés:
Korpa Zoltán

Illusztráció:
Viktor Alexandrovich Lyapkalo

ISBN 978-963-89784-8-6

© Minden jog fenntartva.
Tilos ezen kiadvány bármely részét
sokszorosítani, vagy információs rendszerben
tárolni és terjeszteni.

